

INTUIT

**CHARLIE
GREENBERG**

© Charlie Greenberg, 2020

ISBN: 978-80-88091-89-9
Vydavatelství Charlie Greenberg

Byla to jedna z těch nocí, kdy cítíte v kostech, že se něco stane, že bude něco jinak. Taková zvláštní nervozita... A tehdy se vážně stalo něco zlomového. Byl to zásah na skupinu organizovaného digitálního zločinu, která si říkala Černá růže. Našli jsme jejich skrýš skrze informátory. Staré skladiště kousek od nádraží u řeky. Přímo na očích a nikdo nic celé roky neviděl. Šéf policie Ferguson a ředitel agentury pro bezpečnost Dunham na akci povolali skoro všechny svoje nejlepší jednotky. Chtěli je chytit všechny a konečně srazit kriminalitu na minimum.

„Meyerová,“ volal ředitel agentury Dunham na jednoho ze svých nejlepších lidí, „u toho musíte být! Dneska se budou rozdávat medaile a prémie. Za svou práci si to zasloužíte.“

Alex Meyerová na ředitele Dunhama zahrála vážou a hrdou. Hrála, protože mu nevěřila.

Stáli nedaleko skladu, na nějž se chystal celý zátah. Okolo se rozmisťovaly jednotky po zuby ozbrojených chlapů. Uprostřed vytvořili stanoviště pro velení. Procházeli naposledy plány na uzavření východů a odříznutí únikových cest. Všichni se těšili, že bude konečně konec potíží s infoteroristy.

Kdyby jen drogy a násilí, jak tomu bývá běžně. Černá růže měla ale tak dlouhé prsty, že zasahovala bez ostychu do státní správy, soudů, samozřejmě politiky, což to je snadné i tak, a IT. Nepotřebovali nutně běhat se zbraněmi, unášet děti bohatých ani své konkurenty špinit drogami. Tahle doba už byla pryč. Dnes stačilo všechny držet v šachu cennými informacemi. Věřte, že na každého se něco najde. Lidé si mezi sebou říkají: „Jako by o něco šlo!“. Nakonec se však ukáže, že každému o něco jde. A to něco způsobuje hrozné věci.

„Týmy Alfa a Bravo půjdou zadem od nádraží,“ opakoval naposledy šéf policie Ferguson. „Garrison a Star od řeky. Finn hlídá střechu a Letter únik potrubím. Zatím je klid, ale jak to začne, přiletí dva vrtulníky. Jdeme na to! Dneska už to musí vyjít.“

Velitelé se na sebe významně podívali a opustili stanoviště. Alex Meyerová doprovázela ředitele agentury pro bezpečnost Dunhama. Podíval se na ni, mrkl a vyzval ji, aby se přidala k týmu Bravo. „Jdou až druzí, nebudete muset prakticky vytáhnout zbraň. Nic se vám nemůže stát a přitom budete v hlášení jako účastník akce. A historie se co?“

„Neptá, jak to skutečně bylo. Důležitý je výsledek, pane.“

„A to je důvod proč jste tady, Meyerová. Tak už běžte.“

„Ano, pane.“

Meyerová si libovala ve zbraních. Protože však byla menší postavy a měla kratší prsty, nosila u sebe třiaosmdesátku. Říkala ji Gertie. Chlapi z útvaru se na ni dívali s posměchem. Ovšem jen do doby, než je přestřílela na střešnici. Měla ve zvyku do věcí dávat sílu, jít přímočaře za svým cílem. Kevlarovou vestu neměla ráda. Překážela jí a divně se v ní střílelo. Ale povinná výbava je prostě povinná.

Akce začala dřív, než se k týmu Bravo připojila. Skladiště mělo vysoké zdi a jen několik průchodů. Většinou kovové dveře. Jedny z nich byly otevřené a na konci chodby zahlédla pohyb. S připravenou Gertie vklouzla dovnitř.

Za chvíli narazila na posledního těžkooděnce se samopalem. Skupina Alfa mířila chodbou rovně, zatímco Bravo pomalu stoupala do vyšších pater skladiště. Jen místy svítily neonové zářivky. Pořád bylo podivné ticho. Člověk se cítí nesvůj. Ví, že za chvíli dojde na zatýkání. Možná už za minutu nebo dvě bude po všem. Tedy, když se vzdají. Alex pevněji sevřela Gertie.

„Alfa, Garrison, Star,“ tiše promluvil velitel týmu Bravo. „Podejte hlášení.“

Z vysílačky se neozvala odpověď.

„Myslím, že ruší signál,“ poznamenal velitel. „Zatracení šmejdi!“

Nikdo jej ve vysílačce neslyšel. Jen jeho šepot se zavlnil chodbou. Pokračovali dál. Schody končily v druhém patře. Tiše postupovali kupředu ke dveřím, které měly vést na ochoz nad halou skladiště.

Velitel kývl na muže vedle sebe. Ten se postavil ke dveřím. Chvilí naslouchal. Ukázal rukou, že je tam ticho. Velitel rozhodl, aby dveře otevřel.

Ozvala se ohlušující rána. Alex se před očima zablesklo světlo a cítila, jak na její tělo dopadají úlomky zdi. Slyšela jen pískot a špatně viděla. Snažila se zaostřit. V chodbě zahlédla další záblesky. Stáhla se ke schodišti. Zeď naproti ní drtily kulky. Chtěla se vrhnout do boje a začít střílet. Naklonila se do chodby a mačkala spoušť. Jako by měla sluchátka na uších. Neslyšela skoro nic. Jen hvízdání v uších. Gertie s sebou v jejich rukou cukala. Neměla však tušení, zda střílí na útočníky, zda někoho zasáhla. Jen mačkala spoušť, v duchu počítala zbývající náboje a modlila se, aby někdo z týmu přežil.

„Dvanáct,“ dopočítala.

Rychle hmatala po rezervním zásobníku. Třes rukou zastavila vlna adrenalinu. I přes to, že viděla zastřené, rychle přebila zbraň. Znovu se vyklonila do chodby. Postavy útočnicků se blížily k ní. Rozhodla se pro rychlý ústup. Běžela dolů po schodech pokrytých sutí. Soustředila se jen na pohyb, na nic jiného nemyslela. Nic neslyšela a špatně viděla, proto se nemohla vyhnout střetu v přízemí. Tým Alfa byl chycen do pasti ze dvou stran. Alex bez váhání páčila před sebe a hrnula se přímo na ozbrojené zločince.

Dva zranila, tím si byla jistá. A svým vpádem, seč malým tělem, ale cíleně, rozbila formaci obléhajících útočníků. Díky tomu se tým Alfa dostal opět do hry a začal se tlačit ven.

Alex po svém vpádu spadla na zem. Kolem ní se sbírali překvapení muži. Začala kolem sebe máchat rukama a nohama, aby je na zemi udržela co nejdéle. Moc šancí nedostala. Zastavila ji rána loktem do žeber. Na chvíli ztratila dech.

„Tohle je konec,“ uvědomila si, když vzhledla vzhůru na muže, který se jí chopil silnými rukama.

Znovu se nadechla. Díky tomu jí odlehlo v uších. Slyšela střelbu a křik příkazů. Silný chlap ji táhl za roh, kde si to s ní chtěl vyřídit. Alex se nechtěla vzdát. Nezasřelil ji, takže ji bude chtít jako rukojmí, propustku na svobodu.

„Gertie,“ hledala oslabeným zrakem okolo sebe milovanou zbraň.

Ležela na zemi pod zraněným útočníkem, který se držel za rameno. Nemohla na ni dosáhnout ani náhodou. Znovu se zkusila vzedmout silou a vysmeknout se, ale nepodařilo se jí to.

Alex uslyšela další dávku výstřelů z chodby. Jejímú únosci se podlomila kolena ve stejnou chvíli, kdy sama ucítila bolest v hrudníku. Opět ztratila dech. Obrovská bolest ji tlačila, nemohla se pohnout. Umírala s vědomím, že ji zasáhli její vlastní lidi.

„Hlavně, že na střelnici jsou leví, jak šavle,“ pomyslela si.

V tu chvíli ucítila, že ji někdo drží za ruku.

„Tři, čtyři, pět, šest, sedm,“ počítal nahlas a přitom s ní pohyboval.

„Někdo počítá mrtvoly?“ pomyslela si.

„Ne, nepočítám mrtvoly,“ ozval se příjemný klidný hlas. „Teď ti sundám tu vestu. Potom začneš dýchat a půjdeme dál.“

„Cože?“ nechápala Alex, když ucítila jeho rty na těch svých. Rázem se jí vrátil dech. Mozek se jí okysličil. Stál vedle ní vysoký štíhlý muž a opět si šeptem počítal.

Když došel k číslu devět, řekl tiše, „Jdeme.“

Vzal Alex za ruku. Vyšli spolu do chodby, kde se stále střílelo. Muž se krátce sehnul a zatlačil ji na schody. Nestihla ani protestovat a už byli na schodech, kam kulky nemohly dolétnout. Muž ji vedl do prvního patra. Klidnou chůzí zamířil do dveří po jejich pravé ruce. Aniž by zjistil, zda je místnost bezpečná, nechal Alex stát u zdi a zavřel dveře.

Chvíli tam stáli, když se na chodbě ozvaly kroky.

„Jdou sem,“ vydechla Alex.

Muž však jen zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu. Opět počítal.

Alex v sobě měla malou duši strachem na to, aby se na cokoliv ptala. Neměla Gertie. Neměla se čím bránit a nikdo je evidentně šetřit nebude.

Muž se podíval na hodinky.

„Pojď,“ řekl polohlasně a otevřel dveře.

„Proč jdeme sem?“ zeptala se překvapeně. „Tam je jich ještě víc.“

„Už ne,“ dostalo se jí odpovědi.

Muž zmizel na chodbě. Alex ho následovala. Byli přesně o patro níž, než došlo k výbuchu. Prošli na nižší ochoz skladiště. Dole čekalo několik mužů na útěk týmu Alfa z chodby, kde byli obklíčení. Vůbec si nevšimli, že se někdo pohybuje nad jejich hlavami. Zvláště, když tudy před necelou minutou prošli jejich partáci.

Alex sice tajila dech, ale nehodlala se ze situace rozklepat. Následovala klidně krácejícího muže. Vypadal, jako že je na vycházce, ne uprostřed skladiště zahaleného do zuřivého boje.

Kousek před nimi se objevily dveře. Naznačil jí, aby se zastavila. Podíval se na hodinky.

Když tam stáli už nekonečných deset vteřin, špitla Alex: „Vždycky nás učili, že máme být v pohybu. Pojd'me!“

Muž se na ni ani nepodíval.

„Všechno ostatní je v pohybu, to stačí,“ pošeptal.

Čekali ještě útrpných deset vteřin, kdy na ně doléhaly zvuky střelby ze všech stran, než vyšli ke dveřím. Prošli jimi a vydali se do přízemí. Tady nikdo nebyl. Jen z dálky doléhaly zvuky střelby z ústupu jednotek policie a agentury.

„Teď poběžíme,“ řekl muž a rozběhl se dlouhou chodbou na druhou stranu skladiště, než kudy Alex na začátku akce vklouzla.

„Špatně se mi dýchá,“ chtěla si postěžovat, ale nakonec v sobě stížnost zdusila, aby nebyla za slabocha.

Konec chodby se přiblížil oproti předchozímu čekání jako mrknutím oka. Prošli plechovými dveřmi a najednou stáli na čerstvém vzduchu. Bolestivý nádech byl zároveň příjemný. Chladné počasí ulevilo od tlaku v hrudi.

„Jdeme k té zídce,“ ukázal mimo areál.

„Ale já patřím k policii, musím se vrátit,“ namítala Alex.

Muž se jen ohlédl ke skladišti, ze kterého se ozývala střelba.

Alex se na něj podívala zkoumavým pohledem. Váhala, ale věděla, že má pravdu.

„Jak můžu vědět, kdo jsi ty? Že mi nic neuděláš?“

„Neudělám.“

„Jak to můžu vědět?“

„Nemůžeš. Ale vzpomínáš, jak ti táta vždycky říkal, že když ti někdo zachrání krk, tak bys ho měla poslouchat?“

„Jak to víš?“ zírala na něj Alex.

„Jdeme.“

Následovala jej k zídce. Tam se opět zastavili.

„Teď budeš mít tendenci přidat se ke svým lidem. Nedělej to. Stálo by tě to život.“

„Cože?“ sykla Alex, když branou kousek od nich prošla trojice ozbrojených mužů z agentury. „Vždyť jsou to lidi od nás, vezmou mě do bezpečí.“

„Ne.“

„Jak ne?“

„Jestli vyjdeš z tohoto stínu, neexistuje žádná možnost, jak bych ti mohl pomoci. Máš na rozmyšlenou přesně dvanáct vteřin. Potom se musíme dát do pohybu.“

„Ale...“ špitla Alex zmateně.

„Stejně jim nevěříš, už docela dlouho. Podezíráš jednoho vedle druhého, že nedělají správné věci.“

„Jak to...“

„Tři vteřiny...“

Snažila se něco vymyslet, ale na tohle nikdy nebyla moc dobrá. Všechno měla ráda přímočare, jasně. A tady se svou oblíbenou taktikou nemohla nic dělat. Nějak by potřebovala tu situaci obeplout, vyhnout se konfrontaci, kterou měla jinak ráda.

„Vyveď nás odtud,“ řekla tiše při pohledu na muže.

Vzal ji druhou stranou okolo zdi ven z areálu skladiště. Proběhli pod železničním mostem a na druhé straně se napojili na chodník. Vypadali jako kdokoliv jiný na procházce nočním městem.

Nastoupili na metro, které je zavezlo o několik stanic dál. V průběhu cesty se Alex vytratil z krve adrenalin, takže se roztřásla, zatemnila se jí mysl a omdlela do náruče záhadného zachránce. Před týdnem

Budovy státních organizací jsou prázdné, bez duší, bez kapky lidskosti. Jako by vstup dveřmi odsál z člověka aspoň tu trochu pocitů, které má a udělal z něj cynický stroj na mechanické přenášení a vyžadování předpisů.

Alex Meyerová svou práci milovala a do morků kostí nesnášela zároveň. Pracně se došplhala v hierarchii státních byrokratických pastí až na hodnost poručíka. Zásluhy si připsala především před třemi lety, když si došlápla na zloděje „šestnácti čísel“. Specializovali se na čtení čísel karet a jejich vykrádání. Podařilo se jí vystopovat způsob šifrování a partičku chytila přímo při činu. Tehdy si ji Ferguson všiml. Protože však měl ve svých kancelářích nadstav, dohodil ji na pozorování Dunhamovi. Ten si Alex vycvičil. Z počátku k němu vzhlížela a byla mu vděčná, že ji bere do terénu a k případům většího kalibru. Postupem času už měla jeho ješitnosti, neustále se opakujících poznámek a šplhání po zádech místních politiků až po krk. Na vlastní žádost přešla pod útvar pro odhalování organizovaného zločinu. Tohle místo bylo stále pod agenturou, ale zároveň i policií. Tedy místo, kde spolu museli Ferguson s Dunhamem hrát politické hry. Předháněli se v oblíbenosti u svých nejvyšších nadřízených pozornostmi, dárky a jistými úlevami. To Alex dávalo svobodu vést vyšetřování po svém. Což znamenalo sem tam přeražený nos u výslechu a další invazivní techniky na hraně zákona. Měla však výsledky a politické hájemství obou ředitelů na své straně. Díky tomu jí všechno procházelo. Tedy všechno, co se týkalo zločinců tam venku, mimo zdi úřadu. Uvnitř bylo všechno jinak.

„Meyerová,“ zavolal na ni Dunham, když ji dobíhal na chodbě.

Alex zastavila. Očekávala pár vln chvástání, možná nemístnou poznámku a nakonec přehlídku směšných pohybů.

„Pokročili jste prý s Černou růží. No, kdo vás cvičil?“

„Vy, pane,“ odpověděla hraně s pýchou v hlase.

„A to je ten důvod! Víím, že plánujete operaci někdy příští týden. Podle informátorů to vypadá, že se chystá něco většího. A víte, kdo ty informátory vybral a vycvičil?“

„Vy, pane,“ odpověděla úplně stejně.

Dunham si nedokázal představit, jakou práci, výsledky, plížení se kanály a sezení u počítače s tím celý tým měl. Tisíce hodin, které buď promění v něco hodnotného nebo spadnou do koše a oddělení se povážlivě zmenší. A propouštěním to nebude.

„Takže! Chci být u toho, jasná věc, že jo?“

„Fyzicky? Bude to docela nebezpečné. Mohou klást odpor a bude se střílet.“

„Ale nebude. Jsou to jen aťáci. Umí střílet leda ve hře, ale určitě ne ve skutečnosti,“ pohrdavě odfrkl Dunham. „Zařídím, abyste byla někde vzadu a mohla být u toho. Historie se neptá, jak to bylo, ale kdo tam byl, že?“

„Ano. Chápu správně, že chcete, abych do záznamu uvedla i vaše jméno?“

„To je moje holka! Meyerová, už vás vidím v jedné z těch rohových kanceláří jako šéfkou bezpečnosti celé agentury. Dejte tomu pár let a je to tam.“

„Ale to je vaše místo, pane,“ nadhodila hraně vážně, aby podtrhla atmosféru jeho nadřazenosti.

„Někdy i nejlepší vlci musí odpočívat. Spálíme Černou růži, rozbijeme jejich síť a je to vaše. A víte co? Berte to jako hotovou věc!“

„Toho si vážím, pane,“ řekla stejně vážně a tvářila se hrdě.

„Jo, bude to super! Běžím, mějte se!“

Jen co Dunham ukázal záda, zatvářila se Alex pobaveně. Podobné věci jí sliboval od začátku. Pořád dokola ty samé řeči. I když ji nepovýší a už vůbec jí nedá své místo, nic k tomu neřekne. Je však jisté, že v dalších třech měsících přijde další z těch prázdných návrhů na povýšení. Bez váhy a bez činů.

Na stole jí ležely stohy složek a papírů. Pro většinu z nich bylo potřeba vyplnit spousty formulářů a dalších záznamů. Pořád totéž dokola.

„Stejně to nikdo nebude nikdy zkoumat. Je to úplně jedno!“ rozčílila se uvnitř sebe, když si uvědomila, že bude v kanceláři minimálně do půlnoci.

Jediný, kdo ji bude stínovat, je Barney, kterého v protější kanceláři čekalo, soudě podle stavu stolu, totéž.

„Kafe?“ zeptal se jí, když si všiml, že se na něj dívá prázdným pohledem.

„Tři,“ řekla Alex a vyvrátila oči v sloup.

„No tak,“ řekl optimisticky, „bude líp. Už brzo s tím pohneme a...“

„A co?“ skočila mu do toho Alex. „Co se změní?“

„Meyerová, nehraj. Sama se na to těšíš. Je to jediná věc, která nám tady dává smysl. Jestli to nevyjde, tak se z toho půlka lidí tady zhroutí a ...“

„Barney, přemýšlej. I kdybychom Černou růží dopadli, co se stane? Nic. Jen budeme vyplňovat desetkrát tolik papírů a čekat roky na odsouzení, zatímco jiná skupina už sprádá plány, jak celý město položí na lopatky a vysaje z něj tu poslední trochu života a peněz, co tady zbyly. Je to nekonečná práce!“

„Jo, už to trvá asi tak deset tisíc let, co jsou lidi na světě. Prostě to pak někdo převezme a bude se snažit dál. Souboj dobra a zla. Hm?“

„A kdo je tady ten dobrej a kdo zlej?“

„Asi bys aspoň mohla předstírat, že my jsme to dobro, ne?“ uchechtl se Barney a šel uvařit pro oba slíbené kafe.

„Předstírat,“ pomyslela si Alex. „Dunham ani Ferguson nejsou žádní andělci. Musíme to přehlížet a předstírat, že je všechno vlastně v úplném pořádku.“

Vzpomněla si kolikrát už dostala přes jednoho, nebo druhého ředitele příkaz ze shora, že mají prokazatelného dealera propustit, že mají zastavit vyšetřování únosu nebo násilí jen proto, že to byl

něčí synek nebo dcerka a z politických a bůhvíjakých dalších důvodů je mají nechat být. Lidi tam venku, za okny bezduché budovy agentury a policie, neměli ani tušení, jak prolezlé a prolhané celé město je. A možná to bylo lepší. Sladká nevědomost.

Před dvěma lety chodila Alex na přednášky o vnitřním klidu a motivaci. Hledání svých talentů a seberealizaci. Potřebovala setřást hrůzné výjevy mrtvých, zdrogovaných, přepadených, zkorumpovaných a prolhaných lidí. Byla jediná z posluchačů, kdo nosil u sebe zbraň. Dalších tři sta lidí nasávalo slova a gesta oblíbeného řečníka Timothy Purpla v perfektně padnoucím obleku. Pozorovali, jak zvedá nadšením lidi ze židle a povzbuzuje je, aby se nevzdávali, že život za to stojí a oni žijí v krásném městě, plném příležitostí a nových začátků. Jak mají nechat v minulosti nezmary a otevřít se novým možnostem, že jediné tak zbohatnou, najdou si ideálního partnera a uzdraví své tělo a duši. Alex měla chuť slavného Purpla střelit do nohy nebo ho aspoň majznout pažbou pistole po hlavě. Ani jóga, meditace, taj tchi a další moderní techniky zklidnění její duše nepomohly. Protože i když měla na chvíli trochu lepší pocit, další den musela znovu čelit pohledu na kriminalitu a utrpení.

„Mohu vám vynést koš, paní Meyerová?“ zeptala se uklízečka, která neslyšně obcházela kancelář a uklízela.

„Jste moc laskavá, Betty. Jak se dneska máte? Už je manželovi po operaci lépe?“ zeptala se zdvořile.

„Ale ano, po práci jdu hned za ním. Tohle byla dnes poslední kancelář,“ řekla a usmála se na policistku.

Alex si všimla, že má obrovský svazek klíčů a pokládá jej na sítku v úklidovém vozíku mezi saponáty.

„To máte tolik klíčů?“ zeptala se překvapeně.

„Paní Meyerová, já se dostanu kamkoliv,“ zasmála se Betty.

Při odchodu se ve dveřích minula s Barneyem.

„Z toho se stejně nedá dostat ven, že?“ zeptala se Barneyho, když donesl kafe.

„Oba víme, že ne,“ řekl tiše. „Ale já to umím asi líp hrát nebo... nebo už je mi to asi jedno. Souboj dobra a zla. Nic víc. Nic míň. Vrhne se do toho, abychom mohli vypadnout domů. Černá růže. Juchů.“

„Jsi blázen,“ řekla Alex pobavená trapným pokusem o radost. „Ale jo, doděláme to.“

Přítomnost

„Hlavně se nelekej,“ řekl klidný mužský hlas. „Nespali jsme spolu, nic jsem ti neudělal a ten včerejšek je pravda.“

„Cože?“ zalapala po dechu Alex.

Viděla už mnohem lépe, než včera po tom výbuchu a pobíhání ve starém skladišti. Rozhlédla se okolo sebe. Ležela na prostorné posteli, která stála u zdi obrovského prostoru s vysokými stropy a velkými okny. Vybavila se jí tělocvična ze školy v Tree Hights, kam chodila jako dítě. Okamžitě nastoupil ten pocit prohry, které znala celý život. Tehdy na turnaji prohráli ve finále a Alex se snažila předstírat, že o vítězství nešlo.

„Tenkrát jste neprohráli kvůli tobě. Nemusíš si z toho nic dělat.“

„Já nechápu NIC, takže tahle drobnost je mi teď ukradená,“ rozčílila se Alex, aniž by jí došlo, že jí snad čte myšlenky a vyskočila z postele na nohy.

Naštěstí pro ni, oblečená.

„Včera jsi byla součástí zátahu na Černou růži, ale počítali s vámi. Výbuch, ztráta zraku a sluchu na pár vteřin. Pád na zem, rána do žeber, kulka do Kevlarova vesta,“ vyjmenovával muž.

„Tys mě políbil!“ vzpomněla si a chtěla dát muži facku.

„Chtěla ses udusit?“

„Kdo sakra jsi a proč jsem neměla jít za svými lidmi?“

„Zastřelili by tě,“ odpověděl klidně muž.

„Jak to můžeš vědět? Jak víš, na co myslím? Mám z tebe husí kůži!“

„Nemáš,“ řekl muž a otočil se zpět ke kuchyni. „Vařím ti jídlo. Víš přece, že ti to víc pálí, když se najíš.“

„Nech toho! Nebo ti ublížím. A věř, že vím jak na to!“

„Vím, že víš. Pojď si sednou ke stolu. Najíš se a všechno ti v klidu řeknu. Ano?“

Přeci jen nabídka jídla byla lákavá. Měla vážně hlad a jídlo jako stimul pro klid a schopnost uvažovat fungovalo spolehlivě. Pomalu přišla ke stolu a sedla si naproti němu. Přichystal jí misku s ovesnou kaší. Vedle stála navíc otevřená krabice kakaa. Pustila se do jídla a na oplátku vyzvala pohledem muže, aby mluvil.

„Máš ráda fakta, jednoduše a jasně k věci,“ začal muž a čekal na její souhlasné kývnutí. „Když půjdeš k počítači ve své kancelář a zadáš do něj moje jméno, nenajdeš nikoho. Pro úřady a instituce neexistuji. Nemám identitu, rodné číslo ani e-mail. Zvláštní, že? Abych ti to usnadnil, můžeš mi říkat Adrian.“

„Těší mě, Adriane, já jsem Alex“. Skutečně ji kaše s kakaem uklidňovaly.

„Vidím, že se chceš zeptat, jak jsem se tam včera vzal? Jak jsem věděl o tajné operaci a spoustu dalších otázek,“ pokračoval Adrian. „Pravdou je, že ve své mysli vidím, co mám dělat, a proto to dělám. To je asi nejjednodušší vyjádření.“

„Jak jako vidíš a děláš?“ nechápala Alex, sypajíc další dávku kakaa do kaše.

„Těžko se to popisuje. Tohle můžeme nechat třeba na později. Souhlasíš? Chci ti říct něco jiného.“

„Tak jo,“ hlesla Alex.

„Víš, jak sis hrála před týdnem s myšlenkou, že když zátah na Černou růži nevyjde, oddělení se zmenší na polovinu. Spíš sis představovala psychické újmy kolegů. Nenapadlo tě však, že skutečně přibližně polovina z nich zemře. Měla jsi být mezi nimi. Byl to záměr.“

„Záměr? Že nás, že mě chtěl někdo zabít?“

„Ano. Tvoji vlastní lidé. Pracovala jsi pro ně celé roky, už jsi věděla moc. Stejně jako další kolegové z kanceláře.“

„To nechápu...“ snažila se to pojmout.

„Představ si to hlášení z akce,“ řekl Adrian a rozpráhl ruce, jako by psal novinový titulek. „Skupina organizovaného zločinu čekala ozbrojená na vpád našich jednotek ve snaze zadržet nebezpečné infoteroristy z Černé růže. Naši agenti nasadili své životy, aby očistili město od zločinu. Byli však zaskočeni přesilou a při ústupu jich mnoho padlo. Příště se musíme lépe připravit.“

„Takhle se zápisy nepíší,“ opravila ho Alex.

„Vážně jsi hodně poničená. Bude s tebou dost práce,“ řekl Adrian a zvedl se od stolu, aby odnesl prázdnou misku do dřezu a kakao schoval do police.

„Jak poničená?“

„Včera se celé oddělení boje proti organizovanému zločinu ztenčilo o více než polovinu. Než se zdecimování a ztrátou oslabení agenti vrátí k práci, uběhne měsíc. Což pro skupinu infoteroristů znamená v přepočtu tisíc let náskok. Než oddělení nabere nové lidi, než je na menších případech zacvičí a než se opět doberou k nějakým informacím o Černé růži, bude celá skupina světelné roky napřed. Je to jako souboj kyje neandrtálce proti bombardéru. Kdo vyhraje?“

„Šance je vždycky, nepodceňuj práci našeho útvaru,“ bránila své kolegy odhodlaně Alex.

„Tak jinak,“ přikývl Adrian. „Jsi jediná, kdo za něco stojí a dostala jsi druhou šanci. Žádná byrokracie, žádné schvalování, žádné papírování. Máš před sebou příležitost naplnit svůj sen. Když jsi tehdy seděla na přednášce motivátora Purpla, chtěla jsi ho střílet do nohy a sejmout pažbou, aby pochopil, že takhle to doopravdy nechodí. Že ano?“

„Jak to všechno víš?“

„Pravda je však jiná. Chtěla jsi moc věřit, že to, o čem mluví, je pravda. Chtěla jsi příležitost ukázat, co v tobě je, ukázat, že spravedlnost existuje a že je tvrdá, zničující. Že umí být stejně silná jako ono zlo všude kolem. Jen ti brání ty zpropadené papíry, rozkazy a další kecy lidí, kterým nevěříš ani nos mezi očima,“ řekl klidně a díval se Alex přímo do očí.

Ona se na něj dívala bez známky soucitu.

„Nejraději bych je postřílela. I když to ne...“ uvědomila si. „Pro tyhle je kulka až moc. Vzala bych je pažbou brokovnice.“

„Přesně s tímhle nastavením bys neměla chodit ven,“ řekl Adrian a podal jí hrnek s čajem.

„Proč?“ podívala se Alex. „Vždyť jsi mě k tomu teď vyprovokoval!“

„Ano, chtěl jsem, abys viděla, jaký vztek a zloba v tobě jsou. Abys věděla, že dokud máš vztek a cítíš všechno to bezprávi, nemůžeš dobru a spravedlnosti tam venku být užitečná. Až se uklidníš, což nebude dlouho trvat, pochopíš, že máš v ruce příležitost pokračovat bez zábran.“

„To nechápu,“ ohradila se Alex.

„To je v pořádku,“ usmál se Adrian mile. „Na to je čas.“

Vzdálil se pár kroků do kuchyně, otevřel šuplík a něco vytáhl. Alex to neviděla, dokud předmět nepoložil na stůl.

„Gertie,“ vypískla nahlas.

Adrian chvíli vyčkal. Alex byla zcela pohlcena vlnou radosti, že její milovaná kamarádka Gertie se neztratila.

„Jo a ještě jedna věc,“ řekl Adrian, když odcházel ke dveřím svého pokoje, kterého si zatím Alex nevšimla. „Všichni tě považují za mrtvou. Takže tě nikdo nehledá. Jejich záměr byl naplněn. Tvoje přání vyslyšeno. Jen my dva víme, že jsi naživu.“

Alex nebyla sice ten typ člověka, který by přemýšlel nad dlouhodobou udržitelností, ale stejně jí to nedalo. Kuchyň byla dobře vybavená, lednice plná jídla. Koupelna, kam se dostala později, byla moderní a čistá. Její postel byla z masivního dřeva, povlečení z hedvábí. Nic levného. A pokud Adrian neexistuje pro úřady, kde bere peníze a prostředky, aby se dokázal uživit?

„Jsi připravená znát pravdu?“ zeptal se jí, když vyšel ze dveří svého pokoje. „Nebude se ti to ani trochu líbit.“

„Co nadělám,“ pronesla rádoby nezúčastněně Alex.

„Nauč se, že přede mnou neskryješ žádné pocity ani myšlenky. Lidské podvědomí chce vždy ukázat pravdu. I když jsi přesvědčená, že pravdu říkat by se zrovna nehodilo.“

„Z tohohle se asi jednou zblázním,“ řekla.

„Teď k tomu, co dělám, abych mohl žít,“ vrátil se k tématu. „Pojďme se projít.“

„Projít? Vždyť mě určitě hledají, najdou mě jako nic a z nového začátku nic nebude,“ nesouhlasila Alex tvrdě.

„Čili tady chceš sedět a dívat se na zeď. Chápu to správně?“

„Jo, já vím, i kdybych prošla kolem nich, tak mě neuvidí. Ale co když ano?“

„Alex, pohybuji se na místech, kde nikdo, koho znáš, ještě nebyl.“

„Mám se bát?“ řekla hraně ledabyle.

Nenápadný pohyb ruky směrem ke zbrani, kterou měla za pasem, však Adrianovi neunikl.

„Máš tam přesně dva náboje, že ano?“

„Jo, mám,“ hlesla zklamaně.

„V tom případě by bylo užitečné, kdybys nemusela střílet. Moc by ti to nepomohlo. Ale pro pocit bezpečí si s sebou Gertie stejně vezmeš. Můžeme jít?“

Vyšli z velkého prostoru Adrianova bytu. Na chodbě byl starý nákladní výtah, který mohl jet pouze směrem dolů o čtyři patra do přízemí.

„Věříš mi,“ podotkla, když nastoupili.

„Ano,“ souhlasil Adrian. „Teď vidíš, že jsme v širším centru, nedaleko hlavního parku. V blízkosti je metro, o dva bloky vedle dělají vyhlášenou pizzu a pět minut chůze je nákupní centrum. Víš přesně, kde jsme.“

„Tohle mě děsí,“ řekla Alex. „Jak všechno víš, jak podivně se vším počítáš a jsi o dva nebo tři kroky napřed.“

„Pravdou je, Alex Meyerová, že ti dnes ukážu věci, které nechceš vidět a...“ podíval se na ni. „Ano. A utečeš. Budeš chtít jít do své kanceláře a zburcovat celou policii, aby šli všechny zatknout. Ale...“

„Ale?“ nechápala Alex.

„To má ještě čas,“ řekl Adrian a vystoupil z výtahu.

Prošli zaprášenou chodbou a objevili se mezi domy v boční uličce. Sotva sto metrů od ulice, kde jezdila auta a chodili lidé. Alex nešlo na rozum, že si někdo Adriana nevšiml, že ho už někdo nebyl zkontrolovat, aby zjistil, že není registrovaný a vlastně uniká před státem a občanskými povinnostmi, jako jsou daně, plynoměry a placení za odpady.

„To je lidí, co?“ zeptal se, aby upoutal její pozornost. „Kráčejí si po ulicích. Žijí své obyčejné životy, trápí se svými

malichernostmi a pak přijde konec. Přemýšlela jsi někdy o tom, že život je opravdu krátký?“

„Přece mi vidíš do hlavy, ne? Tak víš všechno.“, odsekla mu.

„To je mýlka. Do hlavy ti nevidím, jak si myslíš. Vidím jiné věci, ale to ti vysvětlím někdy jindy. Teď tě čeká morální souboj. Vymýcení vlivu tvé matky na tvou osobnost.“

„Eh?“ zatvářila se nechápavě Alex.

Adrian jí naznačil, aby se vydali směrem po schodech dolů do stanice metra. Prošli okolo přepážek dveřmi pro údržbu. Alex byla překvapená, kam ji vede. Přece je musí vyhodit, byl sem zakázaný přístup! Procházeli chodbou, kde se potulovali uklízeči a správci metro stanice. Nikdo jim neřekl jediné slovo. Ani si jich nevšimli. Sestoupili po schodech dolů. Na konci schodiště narazili na kovové, oprýskané dveře. Adrian vstoupil jako první dovnitř.

Otevřel se před nimi prostor uzavřené metro stanice. Obrovský, rozsáhlý a hlavně zalidněný. Kolem nich se pohybovalo nejméně sto, možná i více lidí. Oblečení byli v oblecích, ale i v otrhaných starých bundách. Někteří byli ověšeni zlatem, jiní zase vypadali, že sotva přežijí.

„Co to je?“ zeptala se Alex.

„Zlomek toho, co se ve městě děje doopravdy. Tihle lidé jsou skuteční vládci města. Bez hierarchie, bez hodností a postavení. Nikdo tady není alfa a nikdo není zatracenec. Zvláštní, že?“

„Co se tady děje?“

„Nabízí se a kupuje. Vyměňuje. Říkat tomu můžeš jak chceš. Určitě se chceš zeptat s čím se tady obchoduje. Tohle je to, co se ti nebude líbit. Tihle lidé prodávají a kupují osudy.“

„Jak osudy?“ nechápala Alex.

„Zajímavé, že?“ zeptal se Adrian a vedl Alex do centra dění. „Policie si myslí, že má přehled nad lidskými životy, že může kohokoliv kontrolovat, projít jeho záznamy za celý život. To je

však mylný způsob. Tady se věří, že má smysl hýbat pouze s celou masou lidí. Hromadným názorem, míněním, rozhodnutími a vírou.“

„Nechápu, mluv normálně. Prostě obchodují s bílým masem a tak, že?“

„Vůbec ne. To je podřadné a slabé. Tihle lidé to vidí jinak. Oni ovlivňují stovky, tisíce lidí tam nahoře, aby se svět vydal směrem, který se jim z nějakého důvodu hodí.“

„Jak se s tímhle dá obchodovat?“ předstírala úplný klid Alex.

„Víš, jak funguje elektrický proud?“

„Ne.“

„Ale používáš jej každý den, že? Svítíš si, ohříváš si jídlo, pracuješ na počítači, telefonuješ.“

„Takže mi chceš říct, že bych nepochopila, jak to tady funguje?“ přidala na důrazu v hlase Alex.

„Chci ti říct, že je to jedno. Aspoň v tuhle chvíli.“

„Proč tady nikdo s nikým nemluví?“ zeptala se najednou.

„Konečně začínáš být sama sebou,“ usmál se Adrian. „Protože to není potřeba.“

„Takže oni taky vidí myšlenky jako ty?“

„Ne, to umím jen já a už jsme si řekli, že nevidím myšlenky, ale obrazy. Tihle jsou pořád lidmi, kteří by mohli nahoře být kancelářskou myškou nebo mluvkou jako je Purple. Ale tady jsou víc. Tady hýbou světem.“

„A tady si vyděláváš?“

„Ukážu ti to,“ odpověděl Adrian a zamířil za jedním z těch lidí, kteří vypadali jako bezdomovci na posledním tahu.

Jen co jej starší muž uviděl, dal mu do ruky ruličku bankovek. Beze slova, bez jediné reakce ve tváři.

„Jak jsi to udělal?“ nechápala Alex.

Adrian věděl, že pravdu by zatím nezvládala. Rozhodl se pro jinou odpověď.

„Tito lidé se odtud nehnou ven. Neviděli slunce už celé roky. Informace, peníze a další nezbytnosti sem proudí skrze nositele, jako jsem já. Přijdu sem, dostanu přehled o tom, které osudy je potřeba změnit a odcházím to udělat.“

„Já to furt nechápu,“ začala se rozčilovat Alex.

„Tak například tvůj nedávný případ, Paul Dale, překupník zbraní. Vzpomínáš si?“

„Jo, utíkal mi dlouho, ale našla jsem ho. Při výsledku zat'ukal na dveře kolega a řekl, ať ho pustím a na nic se neptám. Měl na to papír od šéfa. Co s tím má tohle všechno společného?“

„Všechno,“ odpověděl Adrian. „Já jsem zařídil, aby ho pustili.“

„Sakra co?!“ křikla Alex.

Všichni se na ni otočili, proč dělá takový povyk.

„Ty mi chceš říct, že jsi Dalea zachránil před soudem?!“ řvala dál. „Měla bych tě zatknout a předvést. Všechny tady bych měla zavřít!“ křikla a rázným krokem zamířila ke dveřím.

Adrian se za ní dával a usmál se. Osud byl v pohybu.

Alex utíkala ulicemi co nejdál od opuštěné metro stanice. Bála se, byla naštvaná, nechápala to a chtěla, aby spravedlnost zvítězila. Mířila ulicemi přímo k hlavnímu velitelství agentury, ke své kanceláři. Měla pravomoc vtrhnout dovnitř a zburcovat celý tým, aby ji následoval k největšímu zatčení všech dob.

Kroky ji dovedly před vysokou šedou stavbu. Stačilo jen přejít přes ulici, vstoupit do budovy a houknout na Barneyho, že má něco velkého. Tak moc si přála něčeho se chytit. Chtěla udělat další krok, ale tělo ji neposlechlo. Nedokázala se přinutit, přejít rušnou ulici zablokovanou auty lidí, spěchajících domů. Rukou bezmyšlenkovitě zajela pod bundu. Ucítila Gertie. Povzdechla si a

znovu se podívala na budovu před sebou. Napočítala dvanácté patro, kde měla kancelář.

Vybavila se jí slova Adriana, jen mlhavě, ale význam znala velmi dobře. „Chci ukázat, že spravedlnost je silná, že umí být zničující. Adrian, ať je jakýkoliv, mi dal svobodu. Můžu dělat, co chci a jak chci. Žádné papíry, žádné hierarchie. Jenom já a po svém. Sice hroznou, ale řekl mi pravdu. Aspoň někdo za poslední měsíce. Bože, co mám dělat?!“

Založila ruce do kapes bundy. Špičky bot se odvrátily od budovy agentury, od útvaru boje s organizovaným zločinem. Namísto toho nastoupila na autobusovou linku a sedla si dozadu. Jinde nebylo místo.

„Ahoj,“ pozdravil ledabyle, ale se šibalským úsměvem Adrian. „Je zvláštní, jak rychle se umí lidé postarat o majetek druhých, když zemřou. Souhlasíš?“

„Nenapadlo mě, že za pouhé dva dny od mého zmizení, bude byt vystěhovaný,“ řekla Alex prázdně. „Co se stalo...“

„Nedělej si starosti,“ řekl Adrian. „Vím, že k tobě neodmyslitelně patří. Frederiku!“

Přes celý obrovský prostor Adrianova bytu se rozběhl nadšený pes. Světlý retrievr s vyplazeným jazykem sprintoval za svou paničkou.

„Fredie!“ zavolala nadšená Alex a objala ho, jen co doběhl k ní. „Ach, bože, děkuju!“

„Už dostal najíst a napít. Voda mu moc nechutnala, řekl si o trochu mléka. Jako malý se jednou topil, že? Vzpomíná na to ve zlém. Mléko ho tolik neděsí.“

Alex vstala a v návalu emocí objala Adriana.

„Ale no tak. Zase tolik se přece nestalo,“ řekl tiše a lehce od sebe Alex odtáhl.

„V krabici na posteli jsou další věci, které by se ti mohly hodit. Neměl jsem moc času, vzal jsem jen to nejnnutnější. Minutu po mě přišla likvidační četa.“

Frederik přišel mezi ně, sedl si a metal nadšeně ocasem. Chtěl, aby ho panička podrbala za ušima. Měl o ni strach. A teď byl nevýslovně rád, že je s ním.

Alex se šla podívat do krabice, zatímco Adrian hodil Frederikovi přes velký prostor gumový míček. Pes se nadšeně rozběhl.

„Jak jsi věděl, že mi máš vzít právě tohle?“ zeptala se za chvíli Alex.

„Představ si, že jdeš do bytu své nejlepší kamarádky. Znáte se od školy. Věděla bys, co vzít, aby měla s sebou to nejdůležitější?“ zeptal se namísto odpovědi Adrian.

„Ano. Zním ji. Vím, co má ráda.“

„A já znám každého člověka jako jeho nejlepší přítel. Když už bych měl svoje schopnosti k něčemu přirovnat. Proto mi ve tvém bytě stačilo čtyřicet dva vteřin, abych vzal to nejdůležitější a odešel.“

„Ale jsou to nepravděpodobné věci,“ řekla Alex a krabici vyskládala na kuchyňskou linku. „Kniha Malý Princ s věnováním od dědečka, přehrávač písniček, zásobník do Gertie a hedvábný šátek z dětství.“

„Chtěl jsem vzít i tvoje oblíbené kalhotky, ale nakonec jsem je tam nechal. Už měly to nejlepší za sebou.“

„Ty!“, podívala se na něj tvrdě, aby zakryla stud.

Adrian zdvihl tázavě obočí a usmál se. Věděl, že nic dalšího Alex nedokáže říct.

Podívala se na něj pořádně až teď. Líbil se jí, byl vysoký, štíhlý, tmavé uhrančivé oči a měl velké dlaně. Když se na jeho ruce podívala, vybavil se jí pocit, jak ji chytil při té přestřelce ve skladišti

a sundal jí neprůstřednou vestu, aby mohla dýchat. Měla pocit, že znovu cítí jeho rty, když jí vracel dech a upravené vousy, jak jí škrábou na tvářích.

Adrian důvěryhodně předstíral, že se pustil do přípravy večere pro Alex. Nechtěl, aby měla pocit, že ví, co si myslí a prožívá. Frederik přinesl balonek a chtěl, aby jej Adrian znovu hodil a tak jej bez váhání znovu vyslal na druhou stranu velkého prostoru.

„Jak krájiš tu cibuli?“ vytrhlo jej ze soustředění.

„Normálně.“

„Ukaž,“ řekla Alex a bokem vyšoupla Adriana od pracovní plochy.

Pustila se do vaření, ve kterém excelovala. Adrian podrbal za uchem Frederika a sledoval, jak se dokonalá iracionalita projevila. Zapomněla na to, co bylo a jak bylo. Žila pro přítomný okamžik a vařila. Nic jiného teď není důležité.

„Chceš se zeptat na ty obchodníky s osudy,“ nadhodil Adrian po vynikající večeři.

„Mám v tom zmatek. Jak můžu hájit spravedlnost a řešit věci po svém, když někdo jiný tam dole rozhoduje o našich osudech?“

„Je to celé ještě trochu jinak, ale uvažuješ správně. Představ si, že neexistuje policie, kdo udržuje pořádek.“

„No, ideálně by to měli být lidé sami, vlastně se tak nějak přirozeně hlídat a udržovat rovnováhu.“

„Takhle vznikla policie. Někdo se ujal správy bezpečnosti pro všechny ostatní. Stanovila se nějaká pravidla. Začalo to známým oko z oko, zub za zub. Ale co se stane s člověkem, který získá moc?“

„Zparchantí,“ odpověděla bez váhání Alex. „Úplatky, úlevy, nerovné podmínky, odsouzení těch nehodících se a hromada